

Proč je tak málo reportáží z her? A čím dál míň příspěvků v diskusích?

Reportáž z Napalmně začne krátkou apelativní úvahou. Mám pocit, že poslední dobou se v diskusích po hrách objevují příspěvky hlavně tehdy, když se něco na hře nepovedlo. Jakoby diskuse byla pouze knihou přání a stížností, hromosvodem frustrací. Tuto funkci diskuse samozřejmě mají, ale omezovat se jen na nařikání, ať už k němu je či není důvod, není fér. Když se hra povede: ticho po pěšině. Letošní Napalmně se účastnilo 58 týmů, 49 došlo na desátou šifru, čili si už týmy velmi slušně zahrály, přitom týden po hře je v diskusi pouhých 9 příspěvků.

Pojďme si nalít čistého šifrovacího nálevu. Tak jako považujeme za automatické, že organizátoři týmují, procházejí trasu, vymýšlejí a testují šifry, měli bychom my hráči považovat za automatické, že po hře něco napíšeme. Tím nemyslím nutně reportáž. Stárneme, času je málo, znám to. Ale věta, odstavec do diskuse, vyzdvižení jednoho momentu hry, to zabere 5 minut. Poskytuje to nejen zpětnou vazbu organizátorům, ale věřte nebo ne, dělá to i jakousi atmosféru sdílení, která se otiskne do komunity šifrovacích hráčů do budoucna. To fakt letošní Napalmně hrálo přes přes 200 hráčů, ale jen zanedbatelnému zlomku z nich stojí za to se ohlédnout a naspat aspoň dík, užili jsme si to a tady jste nás doběhli?

Letos jsem se na reportáž nechystal – hra pro nás byla standardně povedená, žádný hráčský průšvih, ale ani žádná mimořádná euforie. To je na emoci pro dobrou reportáž trochu málo. Ale napíšu ji, protože si to Napalmně zaslouží. Daleko raději bych ale četl reportáž od nějakého nováčka, reportáž od týmu, který byl na Napalmně poprvé, reportáž od týmu, který překročil svá očekávání, reportáž, jak si někdo nečekaně seděl na vedení (jo, ty se píšou nejhůř, nebo nejlíp?), reportáž od některého z dvoučlenných týmů. Reportáž od kluka, s kterým jsem jel šalinou na start, a říkal mi, že ho na hru pozval jeho táta. Není pozdě, ani teď. Věřte!

Před hrou dumáme, zda po Aleši Zbořilovi, který už na Napalmně v jednom úvodu účinkoval, bude meta překonána - a zdravici pronese Svěrák? Přestože se tak nestalo, úvodní seminář byl boží. Když jsem doma citoval hlášky o holubech a dědech, a zejména historku o hledání terénní nápovědy za mezí u Zambezi, fungovalo to i mimo hru a situaci. Perfektní zvládnutí poetiky Divadla Jára Cimrmana.

Start hry, a nás trochu šokuje, že se asi čtvrtina sálu zvedá hned po prvním poslechu. Což napovídá, že v šifře bude prostý popis cesty, ten se dá totiž u podobných šifer odhalit na prvním poslechu. Je to tak. Cestou do parku nás sice překvapuje, že se šifry vydávají už po cestě – ale zjevně rychlý start hráčů zaskočil i organizační tým.

Tři šifry na dvojce lámeme rychle a bavíme se opět decentním zapojením cimrmanovské poetiky, zejména u parádního zadání, které léčí zácpu i jiné neduhy.

Zhruba do desáté šifry se mimo luštění hecujeme, jestli dokážeme udržet tempo Roflů, případně je předejít. Máme docela flow, takže i když se nám Roflové trhnou v jednu chvíli na 50 minut, desátou šifru vyzvedáváme symbolicky jen s desetiminutovou ztrátou. Z podvečerní a večerní části hry mám změt nesouvislých vzpomínek. Krásné stmívání při luštění slepecké šifry, hecovačka s několika týmy – zejména s těmi, co chodí na červenou. Kdo to byl, nebudu prozrazovat, byť jsem na hře navrhol, že by příslušný pachatel mohl přijít o nějaký ten Kuča bod ☺ Darwina ujišťuji, že legenda o tom, jak Alberti běhají, je opravdu už dnes jen legenda (jó bývali jsme mladší, větší sekáči, co se nezakecali), abych o minutu později zavelel k úprku na tramvaj, kterou doběhla stejně jen dvoutřetinová část týmu.

Na jedenácté šifře si bohužel vybíráme první útlum. Doted' ovšem nechápu, jak mohli Roflové namapovat a přečíst zprávu na krychli (resp. pomyslném zjednodušení Zeměkoule s 26 vrcholky) za necelých 20 minut. Viděli jsme je, jak odchází, mršky, a pořád jsme dumali, co úplně

jednoduchého nám uniká. Až když Míla udělal pořádnou stavovou analýzu návazností, došlo nám, že musíme najít nějaké prostorové uspořádání písmen. Vtipný motiv „jdu na sever, a už jdu na jih“ nám secvaknul, až když jsme s Radkem hledali, jak popsanou krychli zorientovat. Rovníček nám unikl zcela, ale v cíli jsem ho ocenil jako elegantní vtípek. Statistika je neúprosná, tady jsme hodně zaostali za nejrychlejšími týmy, i náš náskok na pronásledovatele se rozplynul, na dalších stanovištích jsme ještě alespoň nějaký čas bojovali o třetí místo.

Po vyluštění vtipného univerzálního znaku přichází nepříjemná pravda. Fyzicky nejsme ve formě a kopec směr Kohoutovice neodpouští. Minimálně já nejsem fit. Zpětně mě utěšuje jen to, že jsem v tu chvíli asi už byl marod, neboť domů z Napalmně jsem se vrátil s horečkou a zimnicí. Takže na příští hře se třeba nebudu potácet jak sípající chcípák.

Poveselíme se nad statkovou šifru s metaforickými kravičkami a slepičkami a na další šifru krátíme čas pokecem se Spícími voli. Stále doufáme, že se jim při luštění ještě urveme. Výsledek: urvali se ze řetězu oni nám hned na šifře Kvádr. Pentomina máme, přepis máme, morseovku tušíme, ale dlouho, předlouho nám trvá vše uvést do souladu a čárat chlívěčky kolem znaků. Bereme sice první nápovědu, ale asi jsme ji nepotřebovali, byť i potvrzení toho, že vše potřebné pro vyluštění šifry jsme již udělali, nám mohlo nějakou tu minutku ušetřit.

U Dubu Trojáku bojujeme spíš než se šifrou s únavou a zimou. Zapomněl jsem doma na schodech jednu mikinu, teď by se hodila. A hodil by se i nějaký útočník, který by zaskóroval. Považte: díky Mílově všímavosti a týmové práci máme do 20 minut seskládaný trojúhelník, vypsane kameny, nůžky a papíry na hranách trojúhelníků i na velkém obvodu (tedy s jednou chybou u knotu), víme, že v každém slově je jedno K, N, P (akorát nám v tom hapruje zahradník, později tedy správný zahrádkář). A chceme z toho vytlout trojkovku. Áááá? Nic! Dlouho nic, desítky minut. Vysvobodí nás 2 věci: ranní slunce, přesun proti trudnomyslnosti na slunnější paseku a nápověda, která umožní inženýrsky odhalit, jak to s tou trojkovkou je. Velmi jednoduše to s ní je. Myslím, že v první půlce hry bychom tohle odhalili rychle. Za sebe můžu říct, že cca poslední hodinu do nápovědy mi bylo blbě, klepal jsem se zimou a bylo mi špatně od žaludku. A dostavily se u mě i myšlenky, že to vzdám a pojedu domů. Nevyřčené myšlenky, ale kdo mě zná, tak ví, že „vzdát se“ považuji za prosté slovo. Viróza se už zjevně hlásila o slovo.

Vyluštění, byť ne zcela přímočaré (až třetí způsob čtení byl ten správný) nás nakopnulo. Navíc další šifra byla průchodovka. Logika vyzvedáváme stále na čtvrtém místě, možná tady byla malá šance zabojovat o pořadí, zvlášť když jsem sám sebe překvapil tím, že po prvním pohledu navrhuji, co se má s šifrou udělat v prvním kroku. ANO! Pak ale zase přišla nudná mezihra bez skórujícího zabijáka, kdy kolem logiku sice kroužíme, ale místo, abychom se na něj upnuli, je to kroužení až příliš opatrné. Po další nápovědě máme obavu, jestli jsme se nepropadli v pořadí, zvlášť když na kraji lesa potkáváme Dera. Je ale bez Martiny a mumlá cosi o tom, že se ztratili. Nebo jsem mu už pro únavu nerozuměl?

Sláva, aspoň to čtvrté místo zatím uhájeno, Míla se navíc blýsknul jak blýskavice a cyklickou šifru prakticky přečetl do deseti minut.

A už je tu cíl! Podobně jako řada dalších týmů házíme do slepičího dešifrovacího stroje napřed „nulového“ Cimrmana. Pak, nejse tlačeni pronásledovateli, různě nastavujeme přístroj, popoháníme slepici, až konečně napíšeme na papírek heslo SLEPICE, A to je dobré heslo, neboť je v něm už řada dalších písmen. Navíc šťastnou náhodou házíme PLESKOT, nebo tak něco, co už stačí takřka jen přesmyknout. Bramborová medaile je naše. Po třech ročnících, které jsme nedokončili, mám z tohoto výsledku radost, navíc čtvrtí na Napalmně Alberti ještě nikdy nebyli?

Chvilí se zdržíme, abychom sledovali boj dalších týmů se slepicí, bohužel zejména spřátelení Proudoví krtci vyřešili heslo tak rychle, že nebyl žádný prostor pro popichování. Krušná cesta domů, zimnice a týden na home office.

A reportáž, která neměla vzniknout. Návrat kruhem na začátek. Kde jsou ty desítky oslavných příspěvků a jednotky zábavných reportáží, které by měly po tak krásné hře vzniknout?! Věřím, že se ještě píšou! Pokud nepíšou, hele, stopnul jsem si to, napsání reportáže mi trvalo 70 minut, Není to takový boj, a to jsem ani neexperimentoval s GPT, že bych do ní zadal pár hesel, ať to obalí větami ☺ Tak se prosím polepšete a nejen na Napalmně, ale i na dalších hrách!

Albert Stallone ve složení:

Ivo Cicvárek

Darwin

Honza Kořínek

Radek Svoboda

Míla Votradovec